

"Bönen bör slå rot i själen"

Sann bön, den som absorberar hela individen, gynnas inte så mycket av öknens ensamhet som av inre samling.
(Plogfåran, nr. 460)

6 juli

Vägen som leder till helighet är bödens väg; och bönen bör slå rot i själen undan för undan, som ett litet frö, som senare kommer att bli till ett lummigt träd.

Vi börjar med muntliga böner, som många av oss har bett sedan vi var barn: de är innerliga och enkla fraser, riktade till Gud och hans moder, som också är vår moder.

Varje morgon och varje kväll, inte bara ibland utan ständigt, förnyar jag fortfarande det offer av mig själv som mina föräldrar lärde mig: *Min Fru, min moder, jag ger mig helt och hållet till dig! Som bevis på att jag älskar dig som ditt barn, viger jag denna dag mina ögon, mina öron, min tunga och mitt hjärta till dig...* Är inte detta - på något sätt - en början till kontemplation, ett uppenbart tecken på förtröstansfull självöverlåtelse? Vad säger älskande till varandra när de träffas? Hur uppför de sig? De offerar allt vad de är och har för personen de älskar.

Först en bönesuck, sedan en till, och en till... tills denna iver ter sig otillräcklig, för att orden är alltför fattiga... och då öppnas vägen till

intimiteten med Gud, då vi betraktar Honom oupphörligt och oförtröttligt. Vi lever då som trollbundna, som om vi vore fängslade. Medan vi utför de uppgifter som tillhör vår ställning och vårt yrke - med största möjliga perfektion inom ramen för våra misstag och begränsningar - längtar själen efter att fly. Den vänder sig till Gud som järnet dras med av magnetens kraft. Man börjar älska Jesus på ett mer verksamt sätt, med en ljuvlighet som överväldigar. (Guds vänner, nr. 295-296)

pdf | Dokument automatiskt skapad från <https://opusdei.org/sv-se/dailytext/bonen-bor-sla-rot-i-sjalen/> (2026-03-21)